

בס"ד

ההצלה בזכות "הפֶּרֶת הַטּוֹב"

כיתות א' - וארא - תשע"ה

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

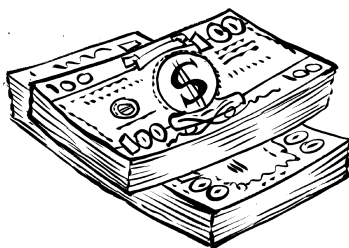
בְּאַחַד מִיָּמֵי הַחֹרֶף הַקָּרִים, לִפְנוֹת עָרֵב, הָלַךְ ה'נוֹדֵעַ
 בִּיהוּדָה' בְּרוֹחוֹב וּפְגֶשׁ בְּנֵעַר נוֹצֵרִי אֶחָד תּוֹהֶה בְּרוֹחוֹב
 הַיְּהוּדִים, כּוֹלּוֹ רוֹעֵד מִקּוֹר, הוֹלֵךְ וּבוֹכָה. נִגַּשׁ אֵלָיו הָרֵב
 וּשְׁאַלּוּ מִתּוֹךְ רַחֲמִים, מָה קָרָה לָךְ? וְלָמָּה אַתָּה בּוֹכָה?
 נָשָׂא הַנֵּעַר הַנוֹצֵרִי אֶת עֵינָיו וַרְאָה אֶת הָרֵב הַיְּהוּדִי עוֹמֵד
 עַל יָדוֹ וּפָנָיו מִפִּיקוֹת חֲמֵלָה וָרֶף. הוּא מָחָה דְּמָעוֹתָיו
 מֵעַל פָּנָיו וְהִתְחִיל לִשְׁפּוֹךְ אֶת שִׁיחוֹ בְּאָזְנֵי הָרֵב, וְכֵה
 דְּבַר: אָבִי הוּא אֶחָד מֵהָאוֹפִים הַנוֹצֵרִים בְּפָרָג. אֲמִי מֵתָה
 עָלַי בִּימֵי יְלָדוּתִי וְאָבִי לָקַח אַחֲרֶיהָ אִשָּׁה אַחֶרֶת, וּמִיּוֹם
 שֶׁנִּכְנַסָּה לְבֵית אָבִי, הָרִי הִיא מִמָּרְרֶת אֶת

חַיִּי. אָבִי וְאִמִּי הַחוּרְגָת יוֹשְׁבִים בְּבֵית חָם, עוֹסְקִים
בְּלִישָׁה וְאַפִּיָּה, וְאוֹתִי הֵם שׁוֹלְחִים בְּכָל יוֹם עֲמוּסָה עִם
סִלִּים מְלֵאִים לֶחֶם וְכַעֲכִים לְמַכּוֹר אוֹתָם בְּשׁוּק. קָפּוּא
וְרַעַב אֲנִי מַחְזֵר עַל הַפֶּתָחִים מִבֶּקֶר עַד עֶרֶב, וְאִם חָלִילָה
אֲנִי מַצְלִיחַ לְמַכּוֹר אֶת כָּל הַסְּחוּרָה, יוֹדַע אֲנִי כִּי מִכּוֹת
וּמִהִלְמוֹת נִמְרָצוֹת יִהְיוּ מִנֵּת חֲלָקִי מֵאַגְרוּפִּיָּה הַחֲזָקִים
שֶׁל אִמִּי הַחוּרְגָת הַמְרַשֶּׁעֶת.

לְכָל זֶה כִּבְר הִרְגָּלְתִּי, אֲבָל הַיּוֹם אֶרַע לִי אֶסּוֹן נוֹרָא,
אֲמַנָּם הַצִּלְחָתִי לְמַכּוֹר אֶת כָּל הַכִּכְרוֹת וְהַכַּעֲכִים, אֲבָל
עַכְשָׁיו בְּסוֹף הַיּוֹם כְּשֶׁרָצִיתִי לַחְזֹר הַבֵּיתָה, מִשְׁשָׁתִּי אֶת
כִּיסִּי, וְהִנֵּה גִלְתִּי כִּי אֲבֵד אוֹ נִגְנַב כָּל כֶּסֶף הַפְּדִיוֹן. אֶסּוֹר
לִי לַחְזֹר הַבֵּיתָה בְּיָדַי רִיקוֹת, וְלִכֵּן מִסְתַּוְּבֵב אֲנִי
בְּרַחוּבוֹת רַעַב וְקָפּוּא מִקּוֹר.

שְׁאַלְהוּ הָרֵב, מֶה סָכּוּם כֶּסֶף הַפְּדִיוֹן שְׁאֲבֵד לָךְ? עֲשָׂרִים
זָהוּבִים. עֲנֵה הַנַּעַר וְהִתִּיפֹחַ בְּבִכְיָה. הוֹצִיא ה'נוֹדַע
בִּיהוּדָה' עֲשָׂרִים זָהוּבִים וּמָסַר לוֹ, וּמִלְבָּד זֶה תַּחֲב לִידּוֹ
עוֹד דִּינָר אֶחָד וְאָמַר לוֹ, הַכֶּנֶס לְאִיזָה חֲנוּת מַכְלֶת,
וְתִקְנָה בְּעַד דִּינָר זֶה־דָּבָר מֶה לֶאֱכֹל,

ואכלת ושבעת.

עברו מספר שנים, והנער הנוצרי גדל ונהיה לאיש.

פעם אחת, בליל שביעי של פסח הוא בא בחשכת הלילה לבית הרב ואמר לו, אני זוכר עדין את החסד שעשה הרב עמי לפני כמה שנים, הצילני מחרפת רעב ומקפאון וגם מאגרוֹפִיָה הקמוצים של אמי החורגת האכזרית, משום כך באתי עתה לגמול חסד אתך ועם כל היהודים בני עדתך, והריני לגלות לך סוד כמוס. הכמרים, שענים צרה תמיד ביהודים, מביטים ביחוד בעיני שנאה וקנאה

על קהלת היהודים בפראג ההולכת וגדלה. אתמול בערב התקימה בבית אבי אסיפה חשאית של כל האופים הנוצרים, ועל פי עצתו של אחד הכמרים שהבטיח להם מחילה וסליחה וכפרה על כל עוונותיהם, הסכימו כולם פה אחד להשמיד ולאבד את כל היהודים שבפרג בלילה אחד, מחרתים בערב, במוצאי חג הפסח שלכם. הם יודעים, המשיך האיש הנוצרי, כי ככלות חג המצות, ממחרים היהודים לאכול לחם חמץ, ומשום שבמוצאי החג אין עדין לאופים היהודים ככרות חמץ, לכן קונים הם פיתם של האופים שאינם מבני ישראל. האופים הנוצרים החליטו, לשים סם בפת שהם מכינים בשביל היהודים למוצאי חג הפסח, ובזה יעשו כלה עם כל קהלת היהודים שבפרג. חורון מות כסה פני הרב בשמעו

את הדברים מפי נכרי מסיח לפי תומו, אבל הוא התחזק והתעודד, והודה מקרב לבו על שגלה לו את הסכנה הצפויה לעדת ישראל שבפראג.

בְּהִגִּיעַ הַיּוֹם הָאַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח, הוֹכֵרז בְּכָל בֵּית הַכְּנֶסֶת
שֶׁל פָּרֵג בָּשֵׁם הָרֵב, כִּי אָנֹשִׁי הָעֵדָה יִתְאַסְפוּ כּוֹלָם אֶל
בֵּית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל בְּשָׁעָה הַשְּׁלִישִׁית

אחרי הצהרים, בענין נחוץ הנוגע לדת משה וישראל, ושאי אפשר להחמיצו. הקהל התאסף בשעה הקבועה, והרב עלה על הבימה והכריז את הדברים הבאים. רבותי, בתור אב בית דינה של קהלת היהודים בפראג, הריני מכריז ומודיע מתוך צער רב, כי אף על פי שאנחנו בקיאים בקביעא דירחא, בשנה הזאת טעינו כלנו, בקביעת מועד חג הפסח. הקדמנו להתחיל ימי החג בשנה זו יום אחד קדם זמנו, ובדין היה להתחיל את החג למחרת היום ההוא. ידע עכשו כל הקהל כי טעינו. היום הוא יום השביעי של פסח ולא אחרון של

פסח (בחוץ לארץ), ואסור גמור הוא לאכול חמץ עד למחרת בערב. כל אנשי העדה ובתוכם גם חברי בית הדין של קהלת היהודים בפראג שמעו את הכרזת הרב מתוך תמהון, אבל פסק הרב היה קדוש בעיניהם. כולם חגגו את יום השמיני. האופים הנוצרים הביאו לרחוב היהודים את פיתם, פת חמץ, שהכינו בשביל היהודים, אך אפלו פת אחת לא נמכרה. על שאלתם ותמיהתם של האופים הנוצרים, השיבו היהודים כי לפי הכרזת רבם טעו בחשבון הימים, וכי היום ולא אתמול הוא היום האחרון של פסח. האופים הנוצרים פנו אל ראש העיר בקבלנה על רבם של היהודים שגרם להם הפסד מרבה, ותבעו כי הרב ימלא את חסרונם והפסדם. ראש העיר הזמין את הרב אליו,

הרב אמר להם, אם ימסרו לו את כל הלחמים, הריהו מוכן לשלם לאופים הנוצרים מה שמגיע להם. הללו מהרו להביא לבית פקידות העיר, את הלחם שהכינו עבור היהודים. אז פנה הרב אל ראש העיר ואמר לו, כמובן, שמחויב אני לקבל עלי כל ההפסד ולשלם

לאופים הנוצרים את כל תביעתם, אבל כמדמני שיש לי
רשות לדרוש כי יבדקו את כל כפרות הלחם, אם באמת
הן ראיות לאכילה הוא נתן מהפת לאכל לכלבו של
ראש העיר והכלב נבח מתוך כאב עד שמת. האופים
הנוצרים נבהלו ורעדה אחזתם. הם הודו כי בעצת אחד
מהקמרים הרעילו את הפת שהכינו עבור היהודים.
יהודי פרג נצלו ממות, תודות לחכמתו של רבם הגדול.

